

EDITORIAL

VAN DIE REDAKSIE

Business Management Course

It is no longer necessary to stress the importance of good management in medical practice. This long-neglected subdivision has at last been recognized as an integral part of a good practice. The general practitioner with his greater turnover of patients per day is especially liable to get weighed down under the work load unless his organizational capacity is geared to the task of coping with scores of patients per day. The specialist also has his problems as far as business management is concerned, but to him it is more a question of ensuring careful filing of data and the over-all control of the quality of the service. It is the practitioner who must see to it that his organization is such that any sudden and uncontrolled influx of patients, emergencies or otherwise, can be handled well and efficiently.

The National Development and Management Foundation of South Africa has already held one symposium dealing specifically with the needs of the general practitioner and we reported this in another editorial.¹ Now the same Foundation has arranged another course to be held in Cape Town on 24 July 1971. There are several refresher courses in clinical medicine from which the general practitioner may choose at virtually any time, but it is not often that he is granted the opportunity to improve his knowledge of the purely practical aspects concerned with the day-to-day running of his practice.

As we have, on several occasions, had opportunity to point out, every doctor is convinced that the way he does things is of necessity correct and

the most practical. It is only when he is brought face to face with experts in the field of management that he realizes to what extent his own methods have been wasting time and hampering efficiency.

The Development and Management Foundation is to be congratulated on its efforts to improve the organizational capacity of our general practitioners, for such improved techniques can in the long run only lead to better practice and must therefore ultimately be to the benefit of the patient.

Practitioners who wish to attend this symposium should contact the Foundation by writing to P.O. Box 3183, Cape Town or by telephoning 41-2875 or 3-7620, Cape Town. The meeting will last a full day and a variety of subjects will be discussed, from the problems pertaining to income tax to the efficient use of auxiliary personnel. There will even be a talk on the use of computers in medicine. It is unlikely that anybody will, in all honesty, be able to say that no benefit could be accrued from such a short but intensive course. Ample time will be available for questions and discussions so that individual problems may be thrashed out during the meeting.

The course is being organized with the cooperation of the College of Physicians, Surgeons and Gynaecologists, with special emphasis on the needs of the general practitioner. It is to be hoped that the Foundation will receive the support of the profession, for it is richly deserved.

1. Van die Redaksie (1970): *S. Afr. Med.-Tydskr.*, **44**, 746.

Karl Vierordt (1818-1885)

In die geskiedenis is daar mense wat elke geneesheer ken en onthou, bv. Claude Bernard, Alexander Fleming, Charles Best, Domagk, Harvey en talle ander. Hulle is mense wat belangrike begrippe en beginsels geformuleer het, en as gevolg van wie geneeskunde se ontwikkelingsgang ingrypend verander het. Daar is egter helde wat nie deur standbeelde vereer is nie, en wie, soos die 'Onbekende Soldaat', soms legendaries aan sekere gebeurtenisse gekoppel word. Ander se bydrae tot die beskawing word so lank na hul tyd eers ten volle beseft dat hul naam en besonderhede reeds vergete geraak het, bv. die naamlose ontdekker van die wiel.

'n Algemene praktisyn wat later 'n wetenskaplike navorser geword het en die ontwikkelingsgang van geneeskunde grootliks beïnvloed het, was Karl Vierordt. Sy werk kan in baie opsigte vandag eers na waarde geskat word. As seun van 'n predikant wat later direkteur van die Lyceum te Karlsruhe geword het, is Karl Vierordt te Yahr in Baden gebore in 1818. Hy ontvang sy kwalifiserende graad te Heidelberg in 1841 en tree toe tot die algemene praktyk op aandrang van sy vader. Sy eerste publikasie verskyn in 1842 en handel oor die patologie en terapie van strabismus. Sy liefde vir fisiologiese eksperimentasie het egter lewenslank hom bygebly, en toe hy in 1843 as militêre geneesheer aangestel is, verskyn die eerste van 'n reeks artikels oor respiratoriese fisiologie.

Oor hierdie tydperk dien die volgende opmerkings om sy roem op dié gebied te bevestig: Hy het, ten spyte van 'n besige praktyk en beperkte middele, tuis eksperimenteer met eenvoudige apparaat en sonder 'n toegeruste laboratorium. Sy eerste publikasie handel oor so 'n fundamentele fisiologiese begrip dat die oorsprong daarvan grotendeels geïgnoreer word: Hy bewys nl. die rol van koolsuurgas in die beheer van die spoed van asemhaling.

In 1852 publiseer by drie artikels oor bloeddellings—die eerste beskrywing van 'n tegniek wat vandag nog in beginsel nagevolg word, selfs deur die elektroniese Coultertellere, wat die proses natuurlik slegs vinniger maar geensins akkurrater uitvoer nie. Hy word benoem as professor van teoretiese geneeskunde te Tübingen en is in later jare by geleentheid professor in patologie, terapie,

geneeskunde en uiteindelik in die nuwe wetenskap van sy tyd—fisiologie. In hierdie hoedanigheid ontwerp hy die sfigmogram en skryf die eerste verhandeling wat duidelik tussen 'n normale en abnormale polsgolf onderskei. Hy het die instrument probeer modifiseer vir bloeddrukbepalings deur gewigte aan die stilus te hang, en het eventueel die eerste hematotagometer ontwerp vir die bepaling van snelheid van bloedvloei. In hierdie studieveld was hy dus tenminste 'n kwarteeu vóór die bekende pioniers E. J. Marey en James Mackenzie.

Sy fisiologie-teksboek van 1860 het 5 edisies beleef. In 1864 word hy rektor van sy Universiteit, en in 1868 direkteur van die Instituut vir Fisiologie. In daardie jaar open hy 'n nuwe veld in die fisiologie, nl. die ondersoek van die begrip van tyd, afwykings in tydwaarneming en die snelheid van willekeurige beweging. Hierdie was in werklikheid van die eerste eksperimente in eksperimentele sielkunde.

Dit was in 1873 dat hy 'n nuwe tegniek ontwikkel wat later van ewe fundamentele belang in hematologie sou word as sy teltegniek. Hy het nl. 'n eenvoudige spektrofotometer ontwikkel wat optiese digthede by verskillende golflengtes kon meet en het absorpsie-spektra vir bloed-, gal- en urinepigmente geteken. Hy kon ook aantoon dat, vir kwantitatiewe werk, lesings op twee punte op die absorpsie-kurwe verkry moet word. Hierdie beginsels sou later deur sy assistent Hüfner verder ontwikkel word en dit is dan vandag in alle moderne spektrofotometriese tegnieke ingesluit. Sy eie hoofbydrae in dié verband was dat hy aangetoon het dat die absorpsie-spektrum van hemoglobien gebruik kan word om hemoglobien in gram per 100 ml. uit te druk—die beginsel van die moderne hemoglobinometer.

Sy laaste werk was op die gebied van klank en gehoorfisiologie, 'n studie wat deur sy dood in 1885 beëindig is.

Die onbekende naam Karl Vierordt vind egter vandag sy monument in die bloeddellings-tegnieke, die hemoglobinometers en sofistikeerde spektrofotometers, en dié respiratories-fisiologiese beginsels wat elke student aksiomaties aanvaar, maar wat hy ten eerste kon bewys. Sy bydraes strek dus tot verryking van beide die algemene praktisyn en die laboratorium hematoloog.

'n **Groot** man onder die grotes!